

жество, станало не по нейна воля. Простодушна, неопитна, безъ никаква романтическа подкваса на духътъ, която нѣмаше отдѣ да възприеме въ тая деспотическа срѣда, дѣто се бѣше възпитвала, тя отиде съ мъка и съ скрити сълзи подъ вѣнчилото. Но врѣмето ѝ дойде на помощъ, както бива повечето въ подобни случаи: тя привикна и се помири съ новото си положение. Тя Стефчова не обичаше нито бѣше възможно да го обикне, но тя му се покоряваше и му се боеше. И той не искаше повече отъ нея. Въ замѣна на сърдцето ѝ, за което той твърдѣ не бѣ се домогвалъ, той печелѣше богато наслѣдство, той ставаше прямъ наслѣдникъ на Юрдана Диамандиевъ. Той бѣше доволенъ.

Той испустнахъ вѣжето, което дърпаше за да пристѣга денка, и Лалка — иглата, когато видѣхъ Юрдана, че влѣзе страшно поблѣднѣлъ и растреперанъ, съ бурни бръчки по челото.

— Е, Кириакъ? извика той още отъ вратата, както се види, азъ и ти само оставаме тука вѣрни хора на царя! Въ къщи и котетата варханджа станали сж бунтовници, купуватъ револвери и дѣжатъ крушуми... Огънь и пожаръ се готви, а ний сме сѣднали да готвимъ стока за панаиря. Азъ, като съмъ боленъ, бари ти нали видишъ и слушашъ какво е, ами да тръскаме толкова пари въ стока, когато сж настали такива хайдушки врѣмена?...

Двамата работници излѣзохъ на прѣсти.

Стефчовъ го гледаше смаянъ.

— Какво гледашъ, бе простако? искрѣщѣ Юрданъ, азъ ти казвамъ, че и моята челядъ е молепсалъ комитаджилжкътъ, челядта на Юрданъ чорбаджи, най вѣрний царски човѣкъ, у когото слазятъ каймаками и паши... Та какво остава за другитѣ, за простия народъ! Нѣколко чапкъня правѣтъ комитетъ тука, подъ носѣтъ ни, и ние зѣнаме като будали?